

Carta do Prelado (decembro 2011)

Na carta de decembro, o Prelado exhorta a preparar o nacemento do Señor vivindo ben o Advento e a festa da Inmaculada.

08-12-2011

Queridísimos: ¡que Xesús me garde ás miñas fillas e aos meus fillos!

Entramos no Advento, que nos trae unha chamada a renovar a nosa esperanza: non unha esperanza efémera, pasaxeira, senón unha

confianza segura, porque provén de Deus. Esta expectativa gozosa, tan característica das semanas que preceden ao Nadal, *é a actitude fundamental do cristián que desexa vivir con froito o renovado encontro con Aquele que vén pór a súa morada entre nós: Xesucristo, o Fillo de Deus feito home* [1] .

O domingo pasado, na primeira lectura da Misa, liamos unhas palabras de Isaías, doído ante a situación do pobo elixido. Aqueles homes e mulleres endureceran os seus corazóns e apartáronse de Deus, e o profeta diríxese ao Señor pedíndolle que os converta: *vólveche, por amor aos teus servos, ás tribos da túa herdade (...). Oxalá rasgaras os ceos e baixases. Diante túa estremeceríanse as montañas* [2] .

Este clamor, dunha forma ou outra, resoa con frecuencia ao longo destas semanas; e tamén nós, atentos á voz da Igrexa, repetimos con sinceridade:

veni, Domine, et noli tardare. Relaxa facinora plebi tuæ [3] ; ven, Señor, e non tardes; desata as duras cargas que pesan sobre o teu pobo. A liturxia asegúranos: *pronto chegará o Señor que domina os pobos, e será chamado Emmanuel, é dicir, Deus connosco* [4] . E así é: **o Señor vén para reducir á impotencia a obra do mal e todo o que aínda pode manernos afastados de Deus, para devolvernos ao antigo esplendor e á primitiva paternidade** [5] .

¿Cantas veces invocamos xa, co corazón ou cos beizos: *veni, Domine Iesu* [6] ? Paladeemos esa frase da Escritura, que a liturxia aplica á expectación do nacemento de Cristo : *destilade, ceos, o rocío, e que as nubes chovan ao xusto; que a terra se abra e faga xerminar ao Salvador* [7] . O firmamento se rasgó fai vinte séculos para a chegada do Redentor ao mundo, e constantemente sucede cada día, cando Xesús achégasenos

coa súa presenza sacramental na Sacra Eucaristía. A cada unha, a cada un, corresponde, por tanto, abrir o corazón, para que se empape dese rocío divino que quere volvernos eficaces. Por iso, a mellor maneira de prepararnos para a vinda espiritual de Xesucristo no Nadal próximo, consiste en dispor ben as nosas almas e os nosos corpos para recibirlle con novo fervor cada día na Santa Comunión. ¿Como vas debullando estas xornadas? ¿Como desexas que a humanidade acolla ao Señor? ¿Aproveitas as luces e os adornos das rúas, para pedir que Deus teña a resposta que se merece das súas criaturas?

O noso Pai impulsábanos a aproveitar estas semanas para ***construír co corazón un Belén para o noso Deus. ¿Acordádesvos de cando erades pequenos? Con que ilusión sabíamos preparar o Nacemento, coas súas montañas***

de cortiza, as súas casas minúsculas, e todas esas figurillas ao redor do pesebre onde Deus quixo nacer ! [8] . E detíñase nunha consideración que se pode aplicar a todos os fieis: sei ben que, canto máis tempo pasa, por aquilo de que o Opus Dei é para cristiáns adultos que por amor de Deus sábense facer nenos, as miñas fillas e os meus fillos van sendo cada día máis pequenos. Con maior ilusión, pois, que nos nosos anos de infancia, prepararíamos o portal de Belén na intimidade da nosa alma [9] .

Ao meditar no acontecemento extraordinario que conmemoramos, o Papa convida a pensar que o cumprimento da palabra que dá comezo na noite de Belén é, á vez, inmensamente máis grande e - desde o punto de vista do mundo- máis humilde que o que a palabra profética permitía intuir [10] .

Isaías e todos os profetas só
atisbaron o que sucedería no Nadal.
O cumprimento daquela palabra
garda unha forza máis grande,
inconmensurable, porque, coa
encarnación e o nacemento do Verbo
**, quedou superada a distancia
infinita entre Deus e o home. Divos
non soamente inclinouse cara
abaixo, como din os Salmos:
"descendeu" realmente, entrou no
mundo, facéndose un de nós para
atraernos a todos a sí [11] .** Por
outra banda, todo desenvolveuse coa
máis profunda humildade: ese Deus
sapiéntísimo, todopoderoso e eterno,
ofrécesenos como neno
recentemente nado, inerme,
necesitado duns brazos humanos que
lle dean abrigo e duns corazóns que
lle amen de verdade. Como María e
José na noite de Belén, así habemos
de comportarnos nós no silencio da
oración, da nosa presenza de Deus na
xornada e ao recibirlle
sacramentalmente na Eucaristía. O

mesmo feito de pór o belén nos nosos fogares expresa **a nosa espera, que Divos achégase a nós (...), pero tamén é expresión da acción de grazas a Aquel que decidiu compartir a nosa condición humana na pobreza e na sinxeleza [12] .**

Estamos tamén preparando a festa da Inmaculada, xa inminente. O noso corazón de fillos énchese de gozo especialmente nesta solemnidade, porque na Virxe Santísima vemos reflectidas a grandeza e a humildade con que o seu Fillo baixou á terra. Grandeza de María, a Purísima, a Toda Santa, a criatura máis excelsa. Tan grande é a súa dignidade, que o pobo cristián aclámaa dicindo: máis que Ti, ¡só Deus! E humildade suma da Virxe nazarena, pois sendo elixida desde a eternidade para ser Nai de Deus, considérase e chámase a si mesma escrava do Señor. ¡Cantas leccións, fillas e fillos meus, temos

que aprender con continuidade da nosa Nai, e concretamente agora, nos días que preceden á súa festa! Pidámoslle que non as esquezamos, que as poñamos en práctica.

Vénme á memoria que, xustamente nestes días de 1931 -transcorreron oitenta anos-, san Xosemaría redactou unhas consideracións sobre os misterios do Rosario, que desde entón axudaron a innumerables persoas a meterse por camiños de contemplación. Suxírovos que, nestas datas, esforcédesvos por cumprir con máis pausa e atención esta devoción mariana. Nunha ocasión, respondendo a unha pregunta, o noso Pai explicaba: ***o Rosario é unha oración moi grata a María Santísima, que está enraizada na vida dos católicos desde hai moitos séculos. Á vez, é unha meditación dos misterios da vida do Señor e da súa Nai. Por tanto, recoméndoo con todo o meu***

corazón, tamén como unha oración que pode facerse en familia, aínda que non debes obrigar aos vosos fillos pequenos a rezalo (...). Se queren vir cos demais, que veñan; se non, deixádeos estar, que xa virán. Ten que ser algo voluntario [13] .

Polo seu gran respecto á liberdade das almas, o noso Fundador engadía que nisto -como en todas as prácticas de piedade- cada un debe seguir o seu propio camiño. E agregaba: *aconsellei un modo de rezalo, pero a ninguén lle digo que esta ha de ser necesariamente a súa maneira concreta de facelo, porque pode haber outro mil formas diversas. As almas, aínda que son similares, teñen cada unha o seu propio camiño. Segue o que queiras, no rezo do Rosario e en todo o demais. Procura, se interésache, meditar un pouquiño as oracións que compoñen o Rosario, e que*

foron postas pola Igrexa. Reza tranquilamente o Noso Pai e as Avemarías. Se te distraes, volve como poidas. E se che distraíches todo o tempo, rezáchelo tamén: estiveches facendo unha gran serenata en honra da Nai de Deus [14] .

Durante o Advento, vólvensenos presentes, con viveza, os misterios gozosos do Rosario; sobre todo na última semana, cando a liturxia intensifica a preparación inmediata para o Nadal. Esmerémonos en contemplalos con especial empeño. Para axudarme e axudarvos, transcríbovos un dos comentarios do noso Pai a estas escenas.

Lembrede os misterios gozosos: admirámonos daquela humildade de Xesús, que semetipsum exinanivit formam servi accipiens : que se anonadó a Si mesmo tomando forma de servo, tomando

carne como a nosa. Sen o pecado, pero igual á nosa. Humildade que lle fai estar, como os demais, o tempo necesario no seo da Nai. Contemplamos á Nai, que se humilla e vai polas montañas de Xudea a ver á súa curmá, Santa Isabel. Contemplamos..., e conmóvenos, aquela escena encantadora onde se compón o Magnificat . Logo nace Xesús: como nós, só que con maior pobreza: fóra da súa casa, nun recuncho. Non erat eis locus in diversorio : non houbo para eles lugar na pousada. Sendo da estirpe real de David, o Señor quixo nacer pobre e vivir pobre. E cando fai que os evanxelistas, inspirados polo Espírito Santo, contan a historia dos antepasados de Xesús, no relato aparecen unhas cantas mulleres, que non son precisamente un modelo de virtudes; algunha delas, nin moito menos. Para que teñamos nós

amor e comprensión e, a través de Xesús, saibamos desculpar ás xentes. A continuación vemos como a Santísima Virxe vai ao Templo a purificarse: cando máis pura que Ela, só é Deus. ¡Modelo de humildade! E nós, cheos de soberbia... Ao final, despois destas escenas de humildade, desbórdasenos a alma en xenerosidade, para ocuparnos das cousas de Deus, como fixo o Neno - cando o atopan no Templo, despois de buscarlle tres días-, que ese é o tema do último misterio: ¿non sabedes que téñome que ocupar nas cousas do meu Pai do Ceo?
[15] .

A novena da Inmaculada constitúe unha mostra de agarimo filial á nosa Señora. Con todo, non esquezamos que é moito máis importante o que recibimos de María, respecto do que lle ofrecemos. A Virxe, en efecto, dános unha mensaxe

destinada a cada un de nós (...). ¿E que nos di María? Fálanos coa Palabra de Deus, que se fixo carne no seu seo. A súa "mensaxe" non é outro senón Xesús, que é toda a súa vida. Grazas a El e por El, María é a Inmaculada. E como o Fillo de Deus fíxose home por nós, tamén Ela, a súa Nai, foi preservada do pecado por nós, por todos, como anticipación da salvación de Deus para cada home [16] .

Deste xeito, ao percorrer con intensidade, persoalmente, a novena da Inmaculada, preparámonos moi ben para o Nadal. Ademais -e a experiencia demostra o amplamente- ofrécenos unha ocasión máis de realizar un constante apostolado persoal. A Virxe sempre atrae ás almas e condúceas a Xesús. Tratemos de unir sólidamente estes dous aspectos -trato coa nosa Señora e afán apostólico-, agora e ao longo de

toda a nosa existencia. Meditemos unhas palabras do noso Pai, que conteñen unha forza extraordinaria e supoñen un desafío para a nosa resposta cotiá. ***O mundo é como unha gran boca sedienta, con sede de Cristo, e nós, os cristiáns, somos a auga que ten que apagar a súa sede. Espéranos. O día de mañá, ¿onde estarás para prender ese lume e ese amor de Cristo? Se non tes agora fame de proselitismo, malo sinal. Somos lodo da terra, pero -nas mans do Divino Mestre- daremos luz aos ollos dos homes, que están cegos e non ven o resplandor da verdade [17] .***

No mes que acaba de transcorrer, comezouse o labor apostólica estable da Prelatura en Sri Lanka. Demos moitas grazas a deus porque, o mesmo día da chegada dos vosos irmáns, púidose quedar reservado o Santísimo Sacramento no oratorio do

novo Centro: ¡un Sagrario máis nesas terras inmensas de Asia! Á Virxe Inmaculada encomendo estes comezos e a expansión apostólica que, coa súa intercesión, tratamos de levar a cabo en tantos lugares.

Fillas e fillos: as almas espérannos, espéranche. Vivamos con ansias de amar, cada día, o Sacrificio do Calvario. En 1937, o noso Pai puido celebrar por primeira vez a Santa Misa con todos os ornamentos, o 3 de decembro, tras os meses de persecución relixiosa en España. Escoiteille mencionar con grandísimo agradecemento todas as facilidades que lle deu o sacerdote de Andorra, a quen encomendou ao Señor cotidianamente.

Seguide rezando pola Persoa e intencións do Papa, polos seus colaboradores no goberno da Igrexa, polos froitos espirituais da súa recente viaxe a África. E non vos

esqueza des de unirvos ás miñas
peticións ao Señor, que -como tantas
veces díxenvos- son moitas e
encamiñadas a dar a Deus toda a
gloria.

Con todo agarimo, bendícevos

o voso Pai

+ Xavier

Roma, 1 de decembro de 2011.

[1] Bieito XVI, Discurso na audiencia
xeral, 22-XII-2010.

[2] Misal Romano, Domingo I de
Advento, *Primeira lectura* (B) (Is 63,
17-19).

[3] Liturxia das Horas, Domingo I de
Advento , *Ad Nonam*, Responsorio
breve.

[4] Misal Romano, 21 de decembro,
Antífona de entrada (cfr. Is 7, 14; 8,
10).

[5] Bieito XVI, Discurso na audiencia xeral, 22-XII-2010.

[6] *Ap* 22, 20.

[7] Misal Romano, Domingo IV de Advento, *Antífona de entrada* (Is 45, 8).

[8] San Xosemaría, Notas dunha meditación, 25-XII-1973.

[9] *Ibid* .

[10] Bieito XVI, Homilía na Natividade do Señor, 24-XII-2010.

[11] *Ibid* .

[12] Bieito XVI, Discurso na audiencia xeral, 22-XII-2010.

[13] San Xosemaría, Notas dunha reunión familiar, 17-XI-1972.

[14] San Xosemaría, Notas dunha reunión familiar, 9-X-1972.

[15] San Xosemaría, Notas dunha reunión familiar, 16-XI-1967.

[16] Bieito XVI, Discurso ante a imaxe da Inmaculada, 8-XII-2010.

[17] San Xosemaría, Notas dunha meditación, 24-X-1942.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
gl-es/article/carta-do-prelado-
decembro-2011/](https://opusdei.org/gl-es/article/carta-do-prelado-decembro-2011/) (23-02-2026)